

Isten mint kertész

Piri néni világlátásban szentül hitte, hogy valaki virágokat ültet helyette tavasszal. Hatvanéves korába lépett, mikor hosszas megfigyelés és írogatás után bebizonyosodott, hogy biza igaza van. Minden évben eggyel több virága volt, mint azelőtt. Nem tudta, hogy kinek köszönheti.

Sajnos már évek óta egyedül élt. A gyerekei elköltöztek, és rövidesen családot alapítottak, a férje évekkor elelőtt meghalt, a szomszédjaival pedig nem ápolt túl szoros kapcsolatot.

Egyre csak törte a fejét, ugyan ki lehet az, aki minden évben virágokat csempész a virágoskertjébe. Mígnem egyszer rájött.

Piri néni mindig is hívő ember volt. Hihetetlen, hogy eddig nem jött rá a titokra. A vasárnapi istentiszteleten a Márk 4. fejezet 30–32. verséhez – „Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Milyen példabeszéddel szemléltessük? Olyan az, mint a mustármag. Amikor a földre vetik, kisebb minden magnál, amely a földön van; de ha elvetették, felnő és nagyobb lesz minden veteménynél” – fűztek igemagyarázatot. Tehát Isten mindenkinek a szívébe olyan magokat ültet, melyek majd kicsíráznak, a jó termés lehetőségét hordozzák.

Piri néni ekkor értette meg azt, hogy neki nemcsak a szívébe került vetőmag, hanem ezzel együtt a kertjébe is, amelyet mindig oly gondosan ápol és locsol.

A felismerése után már ősszel is eggyel több virága volt.

Mire a gyerekei és az unokái jöttek látogatóba, mindig megdicsérték a virágos kertjét, és megjegyzték, milyen nagyra nőttek.

Az évek során a virágoskert egyre csak gyarapodott és gyarapodott. Minden tavasszal beillatozta a környéket. Ettől Piri néni mindig boldog volt. Akárhányszor kinyitotta az ablakot, mindig befújta a szél a virágok összekavarodott illatát.

(Gulkai Viola Judit)